

РЕШЕНИЕ

№ 37615

гр. София, 14.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав, в
публично заседание на 14.07.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Радка Стоянова, като разгледа дело номер **1600** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от АПК, във връзка с чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по искова молба на "Каза Киара" ЕООД с ЕИК[ЕИК] срещу Национална агенция за приходите (НАП), с правно основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ

Ищецът претендира обезщетение в размер на 2000 лв. за претърпени имуществени вреди, изразяващи се в платено адвокатско възнаграждение по споразумение за адвокатско възнаграждение от 10.03.2023г. за изготвяне и депозиране на възражение срещу ревизионен доклад (РД) № Р-22221022005898-092-001/20.02.2023г., като издаденият РА е отменен с решение № 12339/14.11.2024г. по описа на ВАС на РБ. Претендира се и присъждане на разноските по делото.

Исковата молба се основава на следните обстоятелства, изложени в нея: На ищцовото дружество „Каза Киара“ ЕООД е възложена ревизия със Заповед за възлагане на ревизия № Р-22221022005898-020-001/02.11.2022г. В резултат на ревизията е издаден РД № Р-22221022005898-092-001/20.02.2023г., на основание чл. 117 от ДОПК, с който е направено предложение за установяване на данъчни задължения на „Каза Киара“ ЕООД, представляващи данък върху дивидентите и ликвидационните дялове на юридически лица и съответните лихви към тях, в общ размер на 16 934,48 лв. Възползвайки се от правото си по чл.117, ал.5 от ДОПК ревизираното лице „Каза Киара“ ЕООД е депозирало в ТД на НАП - В. възражение с вх.№ 13348/14.03.2023г., срещу така издадения ревизионен доклад, чрез Адвокатско дружество „Юстиция“ с ЕИК[ЕИК], чрез адв. В. Ф. С., за което е заплатило на съдружието сума в общ размер на 2 000 лв. (преводно нареждане за сумата от 13.03.2023г., с посочено основание за

възражение срещу РД от 20.02.2023г.). Изготвянето на възражението е съгласно споразумение от 10.03.2023г. за адвокатско възнаграждение между „Каза Киара“ ЕООД и Адвокатско дружество „Юстиция“ и приложено към него пълномощно за представителство пред НАП за това.

С последвалия Ревизионен акт (РА) № Р-22221022005898-091-001 /29.03.2023 г. не е възприето възражението на ревизираното дружество и въз основа на РД са определени задължения в общ размер на 17 111, 55 лв. (доначислени още лихви към предложените за установяване с РД данък върху дивидентите и ликвидационните дялове на ЮЛ и лихви).

РА е обжалван първо по административен ред, след което и пред съда, като в крайна сметка с Решение № 1977 от 26.03.2024 г. по адм.дело № 7545/2023г. на Административен съд-град, оставено в сила с Решение № 12339 от 14.11.2024 г. по адм.дело № 4902/2024г. по описа на Върховен административен съд на РБ РА №Р-22221022005898-091-001/29.03.2023г. е отменен и на жалбоподателя „Каза Киара“ ООД са присъдени разноски за всяка от инстанциите за адвокатско възнаграждение – за първата инстанция 3095 лв. и за касационната 2000 лв.

Към исквата молба са приложени съответните документи по ревизията и обжалването – РД, възражението срещу РД, РА, решението на ВАС на РБ, с което приключва спора по РА и същият е отменен с влязло в сила съдебно решение, споразумението за адвокатско възнаграждение, пълномощно, преводно нареждане на възнаграждението за възражението срещу РД.

Ищецът счита, че извършените разходи за адвокатско възнаграждение представляват пряка и непосредствена имуществена вреда, настъпила вследствие на издаването на РД. В допълнително становище излага съображения защо следва да получи обезвреда за платената правна защита в административното производство и че противното ограничава правото на защита в противоречие с чл.13 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи.

Ответникът Национална агенция за приходите в писмен отговор и в съдебно заседание, чрез процесуален представител, оспорва иска по допустимост и по същество по основание и размер, с подробни съображения. Иска съдът да постанови решение, с което да отхвърли изцяло исквата молба като неоснователна и недоказана по размер. По отношение на исканото адвокатското възнаграждение прави възражение за прекомерност, в случай, че е над минималното. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП изразява становище за недопустимост на исквата молба, а ако се разгледа по същество, прави искане да се отхвърли като недоказана по размер и неоснователна. Счита, че няма основание за претендиране на обезщетение по ЗОДОВ чл.1, ал.1, за издаден РД, тъй като представлява волеизявление, предложение от органа по приходите, етап от контролното производство по издаване или неиздаване на РА, не е административен акт по смисъла на закона. В касационното производство са присъдени разноски в размер на 2000 лв., каквито се претендират и в настоящия случай, поради което намира за основателно възражението за прекомерност, тъй като касационното обжалване е много по-тежко от обжалването в изготвянето на възражение в такова производство. По отношение на цитираната съдебна практика, счита, че същата не представлява постоянна и задължителна практика, а инцидентна, изхожда от едни и същи състави и отделение на ВАС.

По делото се установява следното от фактическа страна:

От събраните по делото доказателства се установяват обстоятелствата, наведени в исквата молба – проведеното по отношение на „Каза Киара“ ЕООД ревизионно производство, в което е издаден РД № Р-22221022005898-092-001/20.02.2023г., съдържащ констатации за допълнително установени задължения в размер на 16 934, 48 лв., ангажирането на адвокатски услуги от Адвокатско съдружие „Юстиция“, съгласно приложеното споразумение, включващо подаване на възражение срещу РД по реда на чл.117 от ДОПК, подаването на такова възражение и

заплащането на адвокатските услуги за това от ищцовото дружество в размер на 2000 лв., както и отмяната на издадения впоследствие на РД, срещу който е подадено възражението, РА с решение на АССГ, оставено в сила от касационната инстанция ВАС на РБ.

Правни изводи:

По допустимостта – искът е процесуално допустим. Подаден е от лице с правен интерес срещу надлежен ответник. Доколкото не е предвиден към момента ред, по който да бъдат присъдени разноски в административното обжалване, то това е редът за обезщетяване по ЗОДОВ от незаконни административни актове.

По основателността – искът е частично основателен.

Съгласно разпоредбата на чл. 17, ал. 6 от ДОПК, задължените лица имат право на обезщетение за вредите, причинени им от незаконни актове, действия или бездействия на органи по приходите и публичните изпълнители при или по повод изпълнение на дейността им, като отговорността се реализира по реда, предвиден в ЗОДОВ. Според чл. 19, ал. 3 от Закона за Националната агенция за приходите отговорността обхваща всички имуществени и неимуществени вреди и пропуснати ползи и се реализира по реда, предвиден в ЗОДОВ. Съгласно разпоредбата на чл. 203 от АПК, гражданите и юридическите лица могат да предявяват иски за обезщетение за вреди, причинени им от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административните органи и длъжностни лица, като тежестта на доказване е оставена на ищеца. Основателността на предявените в случая иски предполага установяване на определените от законодателя кумулативно налични предпоставки: незаконни актове, действия или бездействия на органи по приходите и публичните изпълнители при или по повод изпълнение на дейността им, настъпила вреда в пряка и непосредствена връзка от тях. В случая са налице всички елементи на фактическия състав: а) налице е отменен незаконосъобразен акт – ревизионният акт, издаден на ищеца, е отменен при съдебното обжалване; б) налице е претърпяна вреда – реално платено адвокатско възнаграждение за правна защита срещу РА; в) налице е пряка причинна връзка – съставянето на РД и въз основа на него издаване на РА са обусловили необходимостта от възражение и правна защита. В казуса по делото възражението срещу РД представлява неразделна част от процесуалната защита на ревизианото лице в рамките на едно административно производство, приключващо с издаването на РА. Ревизионният доклад е подготвителен документ, който няма самостоятелно правно значение на пораждащ задължения акт, но е неразривно свързан с РА, тъй като именно въз основа на неговите констатации органите по приходите формират правните си изводи и постановяват акта, който впоследствие е отменен при съдебното му обжалване. Подаването на възражение по чл. 117, ал. 5 от ДОПК е единствената възможност на ревизираното лице да представи своите аргументи и доказателства срещу установяваните му задължения преди постановяването на акта, поради което съставлява съществена част от правото на защита срещу този акт. Разходите за адвокатска защита, направени във връзка с упражняването на това право, са пряка и непосредствена последица от отменения ревизионен акт, тъй като без ревизионен доклад не би бил издаден и самият акт, а без възражение правото на защита би било непълно. Този извод съдът основава и на актуална съдебна практика, съгласно която платено адвокатско възнаграждение за изготвяне на възражение срещу ревизионен доклад подлежи на обезщетяване по реда на ЗОДОВ като пряка имуществена вреда – решения № 5226/25.04.2024г. по адм.дело № 2276/2024 г.; № 9029/22.07.2024г. по адм.дело № 11111/2023г., № 7206/11.06.2024г. по адм.дело № 2541/2024г.; № 7905/26.06.2024г. по адм.дело № 3284/2024г.

Доколкото нито ДОПК, нито АПК към момента предвиждат процесуален ред за присъждане на разноски в самото административно производство, както в съдебното, същевременно Наредба № 1/2004г. в чл. 8, ал. 4 предвижда как се определя размер на такива, то към момента процесуалния

ред е този по ЗОДОВ и АПК, доколкото разходите са за правна защита срещу незаконосъобразна административна дейност.

По направените възражения на ответника съдът намира следното:

1. За недоказване на вредата. Видно от приложеното платежно нареждане и споразумението за адвокатско възнаграждение, ищцовото дружество е заплатило адвокатското възнаграждение по банков път, което означава, че би следвало да е намалило имуществото си с размера му, то е и задълженото лице клиент, което плаща възнаграждението срещу изготвяне на възражението. Плащането е доказателство за изваждане на сумите от патримониума на лицето платец и е достатъчно за доказване на имуществена вреда като елемент от фактическия състав на отговорността по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ. Действително, в преводното нареждане като наредител е посочен И. Р., но той е управителят на ищцовото дружество, което пък съгласно приложеното споразумение е клиентът, който следва да плати на адвокатското дружество, тоест задълженото лице.

2. Това, че РД не съставлява индивидуален административен акт и не може да се претендира обезщетение от издаването му като довод, не се възприема от установената от ВАС на РБ практика, по горе съдът се позовава на такава, а и в случая защитата в ревизионното производство, приключило с отменения РА, включва и подаване на възражение срещу мотивиращия го РД, съгласно представеното споразумение, поради което вредата е от крайния, отменен акт, през защита и срещу съставения преди него РД. По отношение на доброволното заплащане и незадължителността на адвокатската защита, действително ползването на адвокатска помощ в административното производство е доброволен избор на страната и няма законово задължение за такова представителство. Въпреки това, следва да се отчита, че този вид административно производство, каквото е ревизионното производство по ДОПК, а и конкретното, това е производство с висока фактическа и правна сложност, включва анализ на множество документи и изисква специализирани познания в областта на данъчното право, поради което наемането на адвокат се явява разумна и обичайна мярка за защита на правата на ревизираното лице, която е постигнала правен резултат, макар и в един следващ етап, но има своето значение. В този смисъл като част от правото на защита изборът да се наеме адвокат за изготвяне и депозиране на възражение срещу РД е в пряка връзка с административната дейност, обявена за незаконосъобразна с отмяната на РА.

3. По отношение на възражението за прекомерност, съдът намира същото за частично основателно. От представените доказателства е видно, че за защитата в административното производство срещу РД е уговорено възнаграждение, изчислявано върху материален интерес - установените при ревизията задължения, макар и установяването да е с РА. Материалният интерес е засягането на имуществото на жалбоподателя със сумата по РА, а не с РД, който е един междинен и подготвителен акт, а РА е този, който всъщност установява задълженията и само този краен акт засяга правната сфера на ищеца в размера на задълженията. Освен това е видно, че такъв размер – 2000 лв. е присъден за касационното производство по обжалване на РА, което се отличава с високо ниво на сложност и изискване на експертна защита, включително процесуално представителство пред върховен съд. Поради това обезвредата за платена защита срещу РД следва да се намали до 700 лв., като се вземе предвид и че се касае за възражение, а не за жалба, че не се осъществява и процесуално представителство. Разпоредбата на чл.8, ал.4 от Наредба №1/2004г., не е приложима за определяне на размера на възнаграждението, тъй като определя възнаграждението за процесуално представителство, защита и съдействие пред административен орган с препратка към съдебното производство, а в случая се касае само до изготвяне на възражение по междинен акт, не става дума за жалба или за процесуално

представителство по вече издаден краен акт от ревизията, като пълната защита е постигната след подаването на жалба пред съда, за която са уговаряни отделни хонорари, върху материален интерес. Изготвянето и подаването на възражение по чл. 117, ал. 5 ДОПК представлява писмен документ — форма на писмена защита пред административен орган. Тази дейност по скоро попада в някоя от хипотезите на чл. 6 от Наредбата (изготвяне на жалби, възражения, молби и др. документи), където минималният размер е 200 лв. или по чл.9, а не чл.8, ал.4, където базата е материалния интерес. Така, че обезщетение в размер на 700 лв. съдът намира съответно на случая и обема и вида на адвокатската услуга по случая на фаза ревизионно производство, преди изготвянето на същинските жалби по защитата срещу крайният акт - ревизионния акт.

По повод възражението за изолираност и непредставителност на съдебната практика, цитираните решенията на ВАС на РБ, макар и постановени в рамките на едно отделение, са последователни, като непротиворечиво и трайно възприемат тезата за обезщетимост на подобни разходи.

По разноските:

На основание чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ на ищеца се присъждат направените по делото разноски съгласно представения списък по чл. 80 ГПК с доказателства за плащане и съразмерно на уважената част от иска – 194 лв., а на ответника на основание чл.10, ал.4 от ЗОДОВ и съобразно изхода на делото, следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение съразмерно на минималния размер, съгласно чл. 37, ал. 1 ЗПП вр. чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ– 84 лв.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите, [населено място], [улица], да заплати на „Каза Киара“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], сумата от 700 лв. (седемстотин лева), представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, изразяващи се в платено адвокатско възнаграждение за изготвяне и подаване на възражение срещу ревизионен доклад № Р-22221022005898-092-001/20.02.2023г. на органи по приходите при ТД на НАП - С., въз основа на който е издаден ревизионен акт № РА №Р-22221022005898-091-001/29.03.2023г. на органи по приходите при ТД на НАП-С., отменен с решение № 1977 от 26.03.2024 г. по адм.дело № 7545/2023г. на Административен съд-София град, оставено в сила с решение № 12339 от 14.11.2024 г. по адм.дело № 4902/2024г. по описана на Върховен административен съд на РБ, както и разноски по делото в размер на 194 лв. (сто деветдесет и четири лева), съразмерно уважената част от иска и ОТХВЪРЛЯ иска в останалата част над 700 лв. до пълния предявен размер от 2000 лв.

ОСЪЖДА „Каза Киара“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] да заплати на Национална агенция за приходите сума в размер на 84 лв. (осемдесет и четири лева) юрисконсултско възнаграждение по делото.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването.

Съдия:

